

EL LLIBRE DELS DESITJOS

Hola em diuen Hèctor i aquesta és la meua història.

Tinc tretze anys i vaig a segon de Secundària. Sóc un xiquet alt i un poc massa prim per a la meua estatura. Açò, de vegades, em fa sentir vergonya perquè no sóc bo en educació física, encara que sempre em trien per a jugar de defensa a bàsquet. Tot açò fa que passe molt més temps llegint que jugant amb els altres. És clar que no sóc dels més populars de l'institut, però tampoc ningú em tracta malament. De vegades em sent invisible i somie fer alguna cosa que em faça ser especial i estimat per tots.

Com cada matí m'alce i després de prendre la llet amb galetes, d'endreçar-me i de vestir-me, me'n vaig a l'institut. A primera hora em toca educació física i per a la meua desgràcia aquell dia jugàvem a futbol, l'esport en què es nota més la meua poca traça... Quan per fi van acabar les classes me'n vaig anar a la meua llibreria favorita. Necessitava un llibre que m'ajudara a oblidar la meua humiliació. En entrar a la llibreria vaig pensar:

- Quin serà el tema del llibre que vaig a comprar? De fantasia, de por o una novel·la?

Finalment no vaig prendre cap decisió. Hi havia tants llibres que no sabia quin agafar. De sobte vaig veure un llibre que destacava de la resta, no tenia colors brillants, ni era gran. Tanmateix vaig sentir alguna cosa que no puc explicar. Quan el vaig agafar, vaig veure que tenia un títol curiós: "El que pugues imaginar". Jo mai havia vist un llibre amb un títol semblant, i això que havia llegit molts llibres perquè no tinc molts amics amb qui passar el temps i, jugar a la "Play" no m'agrada. El vaig agafar i me'n vaig anar a la caixa. La propietària de la llibreria quan va veure el llibre em va dir:

- Pots emportar-te'l i no has de pagar res. Ja me'l tornaràs.

Em quedí molt sorprès i li vaig preguntar:

- Per què pensa vosté que el tornaré? No és un bon llibre?

Ella em va contestar:

- No, és un llibre molt especial i quan vol que un xiquet l'agafe es deixa agafar. Tots els xiquets que se l'han emportat sempre el tornen quan l'han acabat de llegir.

La veritat és que em vaig posar molt content, no havia pagat res pel llibre. També estava una mica preocupat perquè era estrany que et regalen un llibre en una llibreria.

Vaig arribar a casa i vaig anar corrent a la meua habitació. Em vaig quedar al·lucinat en obrir el llibre i veure que totes les pàgines estaven en blanc, excepte la primera en què només posava: "Tanca els ulls i imagina què és el que més desitges" ... Encara que era molt estrany vaig decidir provar perquè no tenia res a prendre. Vaig tancar els ulls i vaig

desitjar ser el més popular de tot l'institut. No vaig sentir res. Després d'un parell de minuts vaig obrir els ulls pensant que estava fent el fava...

L'endemà quan vaig entrar per la porta de l'institut tot el món volia estar amb mi. Les xiques més guapes volien anar a veure una pel·lícula amb mi. Els xics més populars volien que jugara en els seus equips. Els més intel·ligents s'oferien a fer-me els deures... El meu desig de ser el més popular havia funcionat. Aquest llibre era realment màgic. Tothom volia estar amb mi. Estava encantat amb l'atenció que rebia. No obstant això, prompte vaig començar a cansar-me perquè no em deixaven estar ni un minut sol. I, encara que ara tots m'animaven, jo era molt roïn jugant a futbol. Els temes de conversa de les xiques moltes vegades m'avorrien; no volia que ningú em fes els deures i el que més trobava a faltar era tindre temps per llegir un bon llibre. Una setmana després, en tornar a casa, vaig anar a la meua habitació per a veure el llibre i quan el vaig obrir i hi havia un full que ficava: primer desig - "Vull ser el més popular de tot l'institut". "Et queden dos desitjos".

Vaig decidir que no en gastaria cap de moment. Aquesta vegada havia de pensar molt bé què és el que volia demanar. Ser milionari? Tindre superpoders? Després de pensar-ho molt, vaig decidir demanar una altra cosa: ja no vull ser el més popular, ara vull ser el més intel·ligent de tot el món. Estava segur que aquesta vegada havia encertat. Estava molt clar, si era el més intel·ligent podria inventar coses que em feren milionari o, fins i tot, podia ser un superheroi com Iron Man.

Tampoc no vaig sentir res, però ara no dubtava que el desig funcionaria. L'endemà a l'institut ningú va vindre a parlar amb mi. Per fi ningú em molestava i podia fer el que volguera. La primera classe del dia era de matemàtiques. Aquesta assignatura no havia estat mai la meua favorita. Tot i això, ara sabia la resposta a totes les preguntes que el professor feia. Més encara, quan li contestava no podia parar i li plantejava problemes que ningú podia entendre. El professor estava al·lucinat i els meus companys em miraven bocabadats. El mateix em va passar en totes les altres classes. En història sabia coses que ni tan sols estaven al llibre. En anglés era com si haguera nascut a Londres ... M'havia convertit en un ordinador parlant! Prompte es va córrer el rumor que era una mena de geni i tots els companys em miraven com si fora una bestiola rara a la qual ningú volia acostar-se.

Al principi això no em molestava perquè m'havia sentit molt aclaparat sent el més popular. Prompte vaig començar a sentir-me molt sol i, el pitjor de tot, no podia trobar consol als meus estimats llibres perquè en començar a llegir-los no podia parar i, a les poques pàgines, ja sabia tot el que passaria en la història. En poc de temps me'ls acabava. Així no resultava gens divertit ...

Després d'un mes estava molt avorrit, res no em divertia. Fins i tot, quan em gitava i tancava els ulls per dormir, no deixava de veure estranyíssimes fórmules físiques en la

meua ment. No podia evitar alçar-me i anotar-les en un quadern, de manera que gairebé no dormia i estava realment esgotat.

Finalment, en tornar d'un altre dia avorrit d'institut, vaig agafar el llibre i sense pensar-ho vaig demanar un desig: "vull tornar a ser el mateix d'abans"

Com sempre no vaig sentir res i, per a comprovar que era el mateix d'abans, em vaig posar a llegir un llibre. Per fi no llegia a la velocitat del llamp, ni endevinava el final del llibre. Era fantàstic perquè de nou gaudia llegint.

L'endemà a l'escola vaig comprovar alleujat que no sabia totes les respostes. Podia atendre els professors sense estar pensant en com fabricar una nau capaç de viatjar a Saturn en unes hores. Els meus companys no em miraven espantats, ni fugien de mi i, encara que no em demanaven que jugara a futbol al pati, tampoc m'importava perquè preferia llegir un llibre o practicar amb els meus companys del club d'escacs ...

Aquell mateix dia vaig anar a la llibreria, vaig tornar el llibre i li vaig dir a la propietària:

- Tenia vosté raó. Ací té el seu llibre, no vull tornar-lo a veure mai més.

Vaig eixir d'allà i me'n vaig anar a ma casa molt content. Ma mare m'havia enviat un missatge, els meus iaies havien vingut a veure'm i m'havien portat un regal. De segur que seria l'últim llibre de la saga que em col·leccionava. Quines ganes tenia de començar a llegir-lo ...